

Ministeriet selv havde ønsket en større Latitude, gaar jeg ud fra, at saa vilde Ministeriet have forlangt den. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 3 finder jeg ogsaa, at Lovforslaget er at foretrække; thi der staar ganske klart og tydeligt, at hvad der følger med Postopkrævningsbeviser, for at disse kunne indtræves, skal betale Porto. Det fremgaar ganske tydeligt af Loven, og jeg synes, at Endringsforslaget blot vidtløftiggjør det.

Hvad nu Udvalgets Endringsforslag til § 3 angaar, har dette selvfølgelig min fulde Sympathi; thi det stemmer ganske med den Tanke, som jeg udtalte under 2den Behandling af dette Lovforslag, og jeg skal derfor tillade mig paa det Barmeste at anbefale det høje Thing at vedtage dette Endringsforslag, idet det bringer Sagen ind i, hvad man kalder den rette Gænge. Thi det bringer Forslaget i Overensstemmelse med Pariserkonventionen, der er ratificeret den 26de Februar 1879 af den danske Regjering, og udenfor dens Regler og Bestemmelser er med Hensyn til Forsendelse af Værdibreve til Udlandet den danske Regjering ikke berettiget til at gaa. Hvis den Passus, der blev føiet til Forslaget ved 2den Behandling, bliver staaende, vil derved Loven komme til at staa i absolut Modstrid med Konventionens Bestemmelser, og derfor kan man altsaa ikke sluttelig vedtage denne Bestemmelse i Loven. Naar jeg saaledes saa varmt anbefaler dette Endringsforslag, skylder jeg derfor ogsaa at give mine Grunde. Jeg skal da gøre opmærksom paa, at Artikel 8 i den meget omtalte Pariserkonvention lyder saaledes: „Naar et Brev med angiven Værdi er gaaet tabt eller bleven røvet, og dette ikke skyldes uafvendelige Naturbegivenheder eller desl. (vis major), har Affenderen eller, paa dennes Begjæring, Adressaten Ret til en Stadeserstatning til samme Beløb som den angivne Værdi“. Her er altsaa ganske klart og tydeligt indrømmet Adressaten Ret til en Stadeserstatning. Den er ikke betinget her af Noget omhøst, ei heller er denne Ret indrømmet Adressaten som en Gave eller en Gunstbevisning, men det er en Ret, for hvilken han har givet sine gode Penge i Betaling. Thi i samme Konventions Art. 3 og 4 — jeg skal ikke oplæse dem, det vilde blive for langt, jeg skal kun referere dem — er det bestemt, at naar en Mand her f. Ex. afleverer et Værdibrev til Forsendelse til Udlandet, har han foruden den almindelige Porto og foruden den Afgift, der følger med Affendelsen af et rekommanderet Brev, tillige at erlægge Forsikringspræmie til et vist Beløb for hvert Land, gennem hvilket dette Brev

passerer, og disse Taxter gaa fra 5 til 10 til 25 Ore pr. 200 Kr. efter forskjellige Omstændigheder for hvert Land, som dette Brev har at passere. Jeg vedder ærede Herrer om vel at lægge Mærke til, at det er ikke en Porto, men det er en Forsikringspræmie. Denne Forsikringspræmie maa altsaa Affenderen erlægge her, og gennem Erlæggelsen af denne Forsikringspræmie erhverver han den ham i Artikel 8 tilfagte Ret. Af den betalte Præmie beholder det danske Postvæsen den Del, der er hjemlet det efter Konventionen, og det øvrige Beløb betales til de forskjellige Lande, gennem hvilke Brevet er passeret. Men nu vil man naturligvis spørge: Hvor har denne Mand, som har affendt et saadant Brev, at henvende sig i det Tilfælde, at der sker Tab? Ja, det giver ogsaa Konventionen fuldstændig nøiagtig Oplysning om, nemlig i Art. 8 3die Stykke. Det lyder nemlig saaledes: „Forpligtelsen til at udbetale Stadeserstatningen paahviler den Bestyrelse, hvorunder det affsendende Posthus hører.“ Jeg, Affenderen, har altsaa, naar jeg har lidt et Tab, at henvende mig til det affsendende Postkontor for at erholde min Stade betalt. Selvfølgelig skal jeg bevise, at Staden er opstaaet, men det er ikke vanskeligt, thi naar et Brev ikke har naaet sit Bestemmelsessted, kan man naturligvis med Lethed faae en Lovformelig udfærdiget Attest fra Adressaten, som gaar ud paa, at han ikke har modtaget noget Brev, ledsaget af et Certificat fra vedkommende Postvæsen om, at det heller ikke har modtaget et saadant Brev til Aflevering til Adressaten. Det vil naturligvis under alle Omstændigheder være fyldestgørende Bevis. Det er altsaa givet, at man skal henvende sig til det affsendende Posthus, og det er i og for sig ogsaa fuldstændig naturligt, thi hvorledes skalde egentlig Affenderen kunne henvende sig til Postvæsenet i Udlandet? Hvis Noget gjorde det, vilde han naturligvis af ethvert Postvæsen i Udlandet faae det Svar: Vi kjende Dig slet ikke; vi have ikke Noget med Dig at gjøre; vi vide ikke, om Du har affendt et Brev eller ei, men det veed det Postkontor, under hvilket Du bor, og i Konventionen staar udtrykkelig, at Du skal henvende Dig der; altsaa: Værsgod, der er Dit Forum! Dette Sted i Artikel 8 fører saa videre til: „Der er forbeholdt denne Bestyrelse“ — altsaa den affsendende Bestyrelse — „Regres imod den ansvarhavende Bestyrelse, det vil sige imod den Bestyrelse, paa hvis Omraade eller i hvis Posttjeneste Tabet eller Røveriet har fundet Sted.“ Det er altsaa ganske naturligt at forstaa saaledes, at det affsendende Postvæsen har at udrede Stadeserstatningen, men har igjen